

วันเริ่มต้น หัวใจกัลยาณมิตร

วันที่ ๒๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๙

โอวาทพระราชภาวนาวิสุทธิ

ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันเสาร์ที่ ๒๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๙

เราได้ทำพิธีมหาปวารณากันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ซึ่งเป็นไปตามธรรมเนียมที่ปฏิบัติสืบเนื่องกันมา ตั้งแต่ในสมัยพุทธกาลสองพันห้าร้อยกว่าปีแล้ว

นักบวชสมัยพุทธกาลกับมหาปวารณา

การบวชในสมัยพุทธกาลนั้นแตกต่างจากในสมัยปัจจุบันนี้ สมัยพุทธกาล ผู้ที่เข้ามาบวช คือ ผู้ที่เห็นภัยในวัฏสงสาร เห็นว่าชีวิตเป็นทุกข์ อยากจะแสวงหาหนทางพ้นทุกข์ เมื่อได้ยินได้ฟังพระธรรมคำสอนของพระบรมศาสดา ก็เกิดกุศลศรัทธา อยากจะเข้ามาบวชในพระพุทธศาสนา เพราะเห็นว่าชีวิตของนักบวชเป็นชีวิตที่มีแก่นสาร ปลอดภัยจากพันธนาการของชีวิต จะได้มีเวลาว่างศึกษาพระธรรมคำสอนของพระบรมศาสดา แล้วลงมือปฏิบัติเพื่อให้เข้าถึงความรู้แจ้งเห็นจริงของชีวิต และพ้นจากทุกข์ทั้งปวง

เพราะฉะนั้น นักบวชในสมัยพุทธกาลนั้น เมื่อออกบวชแล้วก็ตั้งใจแสวงหาบรรลุมรรคผลนิพพาน ตั้งใจศึกษาพระธรรมวินัย ตั้งใจปฏิบัติธรรมอย่างเต็มที่เพื่อให้บรรลุมรรคผลนิพพานให้ได้

ต่อมาทรงมีพุทธานุญาตให้มีการอยู่จำพรรษา เพื่อศึกษาพระธรรมวินัย และเพื่อจะได้ปฏิบัติธรรมร่วมกัน และได้กำหนดให้วันสุดท้ายของ

การเข้าพรรษาเป็นวันมหาปวารณา เพราะในสมัยก่อน ตลอดระยะเวลา
หนึ่งพรรษานั้น ต่างก็มุ่งปฏิบัติธรรมเพื่อแสวงหามรรคผลนิพพาน
ดังนั้นโอกาสที่จะพูดจาแนะนำตักเตือนกันจึงไม่มี

ผู้เข้ามาบวชนั้น บางรูปยังเป็นผู้ใหม่อยู่ ยังไม่เข้าใจพระธรรมวินัย
อย่างลึกซึ้ง เมื่อไม่มีกัลยาณมิตรคอยแนะนำก็ทำไม่ถูกต้อง เมื่อทำไม่
ถูกก็ทำอย่างที่เคยทำสมัยเมื่อครั้งเป็นฆราวาส จึงทำให้ประโยชน์ที่จะ
ได้รับจากการบวชไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย

พระพุทธองค์จึงได้กำหนดให้มีวันมหาปวารณาขึ้น เพื่อให้ภิกษุ
ทั้งหลายต่างเป็นกัลยาณมิตรซึ่งกันและกัน โดยมีจุดมุ่งหมายว่า จะช่วย
ชี้แนะข้อบกพร่องเหมือนการชี้ชุมทรัพย์ให้แก่กัน เพื่อที่จะได้ประคับ
ประคองให้ทุกรูปนั้นอยู่ในเส้นทางธรรม แล้วมุ่งตรงต่อหนทางของ
พระนิพพาน

โดยต่างปวารณาซึ่งกันและกันว่า ใครได้เห็น ได้ยิน หรือสงสัยถึง
ความประพฤติที่ไม่ถูกต้องตามพระธรรมวินัย ให้แนะนำตักเตือนกันได้
เมื่อใครได้รับการแนะนำแล้วก็จะขอบคุณ ไม่ผูกโกรธ ไม่ขัดเคือง และ
นำมาพิจารณาใคร่ครวญว่า สิ่งที่เป็นอสังฆกรรมแนะนำนั้นถูกต้องตรง
ตามพระธรรมวินัยไหม เราพลาดจากข้อวัตรปฏิบัตินั้นจริงหรือเปล่า
ถ้าหากว่าเราประพฤติดบกพร่องจริง ก็จะปรับปรุงแก้ไขตนเองด้วยความ
ปีติยินดี ตีอกดีใจ และขอบพระคุณผู้ที่มาแนะนำนั้น

แต่ถ้าหากผู้ที่มาแนะนำนั้นอาจจะได้ยินต่อ ๆ กันมา หรือ
แค่สงสัย ซึ่งความจริงเรามีได้เป็นอย่างนั้น ถึงอย่างไรก็ตามเมื่อ
ได้รับคำแนะนำก็ควรขอบคุณ แล้วก็ให้อภัยไม่ถือสาในการชี้แนะ
แม้ว่าจะไม่ตรงกับความจริงในข้อวัตรปฏิบัติของเรา ซึ่งถูกต้องตาม
พระธรรมวินัยแล้วก็ตาม

สรุปง่าย ๆ ก็คือ ไม่ผูกโกรธ ไม่ขัดเคืองใจ ไม่ว่าสิ่งที่จะแนะนำ
นั้นจะถูกหรือไม่ถูกก็ตาม หรือถูกตามพระธรรมวินัยแต่ไม่ตรงกับ
ความเป็นจริงของข้อวัตรปฏิบัติของเราก็ดำเนินให้มันดีใจยินดียอมรับ
คำแนะนำด้วยจิตใจที่ขึ้นบานปลื้มปิติยินดีตลอดเวลา

ในสมัยพุทธกาล หลังจากวันมหาปวารณา พระภิกษุทั้งหลาย
ต่างก็จะปลีกตัวแยกย้ายกันไปแสวงหาที่วิเวก เพื่อที่จะประพฤติ
ปฏิบัติธรรมขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไปตามจริตอัธยาศัยที่ชอบ
บางท่านชอบอยู่ป่าก็ไปป่า ชอบอยู่ถ้ำก็เข้าถ้ำ ชอบอยู่โคนไม้ก็ไป
ที่โคนไม้ ชอบที่ไหนก็ไปที่นั่น ดังนั้นในสมัยพุทธกาลจึงมีผู้บรรลุ
มรรคผลนิพพานกันมาก

นักบวชในปัจจุบัน

การบวชในสมัยปัจจุบันแปรเปลี่ยนไปตามอินทรีย์แก่อ่อน
ของแต่ละท่าน บางท่านเหมือนผลไม้ที่จะสุกงอมแล้ว ก็ตัดสินใจบวช

พระธรรมทายาท รุ่นบวชาธรรม ๖๗ ปี พระราชภาวนาวิสุทธิ (พ.ศ. ๒๕๕๔)

เพื่อแสวงหามรรคผลนิพพาน โดยทั้งทุกสิ่งทางโลก เพราะเห็นภัยใน
วัฏสงสาร ทั้งตั้งแต่การศึกษาเล่าเรียนที่จบกันมา ทั้งอนาคตที่จะไปเป็น
ใหญ่เป็นโตในทางโลก ทั้งการครองเรือน เพราะมองเห็นตลอดแล้วว่า
เส้นทางชีวิตของฆราวาสนั้นจะหาโอกาสมาประพฤติปฏิบัติธรรม รักษา
ศีล เจริญภาวนา ให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ประดุจสังฆชตนั้นยาก เพราะสิ่ง
แวดล้อมเปลี่ยนไป มีการแข่งขัน มีคู่แข่ง มีคู่แข่ง มีการแก่งแย่งชิงดี
กันตลอดเวลา บางครั้งก็มีโอกาสทำความดีได้เต็มที่ แต่บางครั้งก็ไม่
เต็มที่ จึงตัดสินใจออกบวชเพื่อแสวงหามรรคผลนิพพาน

สำหรับบางท่านที่อินทรีย์ยังอ่อนอยู่ หรือก่อนบวชยังครองเรือน
ยังมีภารกิจทางโลกที่จะต้องรับผิดชอบ ต้องดูแลครอบครัว หรือว่ายัง
ต้องการแสวงหาประสบการณ์ภายนอก ยังไม่แจ่มแจ้ง ยังไม่หายสงสัย
แต่มีกุศลศรัทธาก็ตั้งใจมาบวชชั่วคราวในช่วงเข้าพรรษา ๓ เดือน

เพราะฉะนั้นการบวชในปัจจุบันจึงมี ๒ ประเภท คือ

๑. บวชเพื่อแสวงหามรรคผลนิพพาน
๒. บวชชั่วคราว เมื่อถึงกำหนดเวลาก็ลาสิกขากันไป

แต่จะบวชแบบใดก็ตาม ขอให้เรามีมรรคผลนิพพานเป็นแก่นสาร
การบวชอย่างนี้จึงจะได้ประโยชน์อย่างยิ่งต่อตัวเรา ต่อโยมพ่อโยมแม่
ต่อครอบครัว ต่อพระพุทธศาสนา ต่อสรรพสัตว์ทั้งปวง เพราะฉะนั้นจะ

บวชระยะสั้นหรือยาวก็ไม่ใช่สำคัญ สำคัญว่าบวชมาแล้วต้องมีเป้าหมาย
ที่จะทำพระนิพพานให้แจ้งเหมือนกัน

วันเริ่มต้นหัวใจกลยาณมิตร

เนื่องจากวันนี้ เรามีนักบวช ๒ ประเภท ที่รวมกันอยู่ ณ ที่นี้ และ
ต่างก็ได้ทำมหาปวารณาซึ่งกันและกันแล้ว นับว่าเป็นสิ่งที่ดี การทำพิธิ
มหาปวารณาในวันนี้ ส่วนหนึ่งเป็นการทำตามธรรมเนียมประเพณีที่
ปฏิบัติสืบต่อกันมา แต่อีกส่วนหนึ่งหลวงพ่อยากให้เป็นสิ่งที่ยึดถือ
ปฏิบัติกันอย่างจริงจัง เพื่อให้บังเกิดประโยชน์ต่อการบวช คือ ให้เรา
ตกเตือนกันอย่างแท้จริง ไม่คิดว่าทำแค่เป็นธรรมเนียมในวันนี้ พอวัน
รุ่งขึ้นก็เหมือนเก่า ไม่ใช่ใช้อย่างนั้น

ให้ถือว่า วันนี้คือวันเริ่มต้นที่เรามีหัวใจกลยาณมิตร มีความรัก
ใคร่ มีความปรารถนาดีที่จะช่วยกันประคับประคองให้ทุกคนไปถึงฝั่ง
ของพระนิพพานให้ได้

ดังนั้น ในการปวารณากันที่ผ่านมาเมื่อสักครู่ ขอให้เป็นที่เรา
จะทำได้กันอย่างจริงจัง และนำมาปฏิบัติ ไม่ว่าเราจะอยู่ในเพศสมณะนี้
ต่อไป หรือว่าจะลาสิกขาไปก็ตาม

ถ้าเป็นเพศนักบวชด้วยกัน เมื่อปวารณากันแล้ว ต่อไปก็ทำ
หน้าที่กลยาณมิตรอย่างที่หลวงพ่อดีกกล่าวมาแล้วในเบื้องต้น คือ
แนะนำด้วยความปรารถนาดีในสิ่งที่ได้เห็น ได้ยิน หรือสงสัย เพื่อช่วย

ประคับประคองให้ประพตฤกต้องตามพระธรรมวินัย ให้มีกำลังใจที่จะสร้างบารมีกันต่อไป

เมื่อเราได้ยินได้ฟังสิ่งที่เพื่อนสหธรรมิกแนะนำประโยชน์ ก็อย่าขัดเคือง อย่าชุนมัว จะด้วยประการใดก็แล้วแต่ ให้ขอบคุณ ทำใจให้ชื่นบาน แล้วกลับมาพิจารณาตัวเราว่า เป็นจริงอย่างนั้นหรือเปล่า ถ้าไม่เป็นก็แล้วไป ให้อภัย แต่ถ้าเราบกพร่องผิดพลาดจริงก็กลับตัวกลับใจเสียใหม่ ปรับปรุงแก้ไขกันไป ไม่ช้าเราก็จะได้ประคองกันไป จนถึงฝั่งของพระนิพพาน

ส่วนผู้ที่จำเป็นจะต้องลาสิกขา เมื่อไปเป็นฆราวาสแล้ว ให้กลับมาเยี่ยมวัด มาพบพระอาจารย์ พบพระพี่เลี้ยง หรือมาพบหลวงพ่อก็คงดี เพื่อนสหธรรมิกเก่าของเรา ซึ่งท่านเหล่านั้นจะแนะนำตักเตือนอะไรโดยธรรมก็ให้รับฟังเอาไว้ แล้วก็นำมาพิจารณาใคร่ครวญดู ถ้าเป็นอย่างนั้นก็แก้ไขเสีย ถ้าหากไม่เป็นอย่างนั้นก็ให้อภัย ยิ้มแย้มแจ่มใส และก็สร้างบารมีร่วมกันต่อไป

ถ้าทำกันได้อย่างนี้ มหาปวารณาในวันนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อตัวเรา ต่อครอบครัว ต่อเพื่อนร่วมโลก ต่อพระศาสนา และสรรพสัตว์ทั้งปวง เพราะการปวารณาก็คือการเริ่มต้นตั้งหลักทำความดีใหม่ เพราะอินทรีย์เรายังอ่อนอยู่ เหมือนกับเด็ก ๆ เวลาหัดเดินใหม่ ๆ ก็ล้มลุกคลุกคลาน ตั้งไข่ล้มล้มไขก๊นอย่างนั้น ล้มแล้วก็มีพี่เลี้ยง

คอยประคองให้เราขึ้น จงขึ้นขึ้นอย่างองอาจ และก้าวเดินต่อไป
ในเส้นทางธรรม ด้วยความอาจหาญ ด้วยความปิติยินดี

๗ วัน ๗ เดือน ๗ ปี

ไม่ว่าเราจะอยู่ในเพศนักบวช หรือเพศฆราวาสก็ตาม ยังมีกิจ
ที่จะต้องทำกันต่อไป นั่นคือการแสวงหาหนทางพระนิพพานซึ่งมีอยู่
แล้วในตัวของเรา เป็นเรื่องที่น่าแปลก สิ่งที่ดีอยู่ใกล้แต่การแสวงหา
มักจะทำกันอย่างไม่เต็มທີ່เต็มกำลัง เรามักจะใช้เวลาให้หมดไปใน
เรื่องราวที่ไม่เป็นสาระ

ถ้าเป็นนักบวชก็ให้สังเกตใจของเราในแต่ละวันว่า ยังมุ่งอยู่ตรงจุด
ที่จะเดินทางไปสู่อายตนะนิพพานได้มากน้อยแค่ไหน ซึ่งส่วนใหญ่แล้ว
มักจะหลุด ไม่ค่อยจะต่อเนื่องสักเท่าไร เพราะประสบการณ์ภายในเป็น
เครื่องบ่งชี้ว่า เราได้ให้ความเอาใจใส่กับสิ่งนี้จริงจังแค่ไหน

หลวงพ่อก็เชื่อมั่นในคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ว่า ถ้าตั้งใจ
จริงแล้วเราต้องบรรลุผลอย่างแน่นอน อย่างเร็ว ๗ วัน อย่างกลาง ๗
เดือน อย่างช้า ๗ ปี ถ้าเราจริงใจจริงแล้ว ไม่ควรจะเกินเลข ๗ ตาม
ที่พระพุทธองค์ตรัสไว้

วันนี้หลวงพ่อก็สังเกตเป็นพิเศษ อยากเห็นหน้าทุกรูป เพื่อจะดู
ว่า กำลังเข้า ๗ วัน ๗ เดือน ๗ ปีหรือเปล่า พรรษาก็สูง ๆ กันก็เยอะ

สามเณรเปรียญธรรมบวชอุทิศชีวิต ปีพ.ศ. ๒๕๕๓

ไล่กันตามมาเป็นลำดับ แล้วได้บรรลุวัตถุประสงค์ของการบวชกันแล้ว หรือยัง ซึ่งเราต่างก็ทราบตัวของเราเอง เพราะฉะนั้นให้ตั้งใจให้ดี หากตั้งใจจริงแล้วไม่น่าจะเกิน ๗ วัน ๗ เดือน หรือ ๗ ปี ตามที่ พระพุทธองค์ตรัสไว้

“จริง” ต้องได้

จริงอยู่แม้ว่าเราจะมีภารกิจอื่นเข้ามาเสริมในระหว่าง การประพฤติปฏิบัติธรรมมากมายก็ตาม หลวงพ่อคิดว่าภารกิจเหล่านั้น ไม่น่าจะเป็นอุปสรรคอะไร เพราะกิจวัตรกิจกรรมทั้งหลายที่จัดเอาไว้ นั้นล้วนเป็นไปเพื่อการสร้างบารมี และเกื้อหนุนให้เข้าถึงธรรม ทั้งสิ้น ขึ้นอยู่กับตัวเราเองจริงแค่ไหน

ในขณะที่เรามักจะมีข้ออ้างว่า มีกิจกรรมเยอะ จนไม่มีโอกาส ปฏิบัติธรรม แต่ก็มีเพื่อนสหธรรมิกหลายรูปที่มีภารกิจมากมายเช่นเดียวกับเรา แต่ถึงแม้มีกิจกรรมมาก กิจวัตรก็ไม่ขาด ผลการปฏิบัติธรรมก็ได้ผลดี แล้วอะไรคือข้อแตกต่าง ทั้ง ๆ ที่มีกิจวัตรกิจกรรมเสริมเท่ากัน แต่ผลที่ได้กลับไม่เท่ากัน อันนี้ก็ขึ้นอยู่กับว่า เราเองจริงแค่ไหน มีความปรารถนาจะเข้าถึงพระธรรมกายแค่ไหน

ถ้าหากตั้งใจจริง หลวงพ่อว่าต้องทำได้เช่นเดียวกับเพื่อนสหธรรมิกของเรา แม้จะมีภารกิจมาก ก็ทำได้เหมือนกัน ดังนั้น

หลวงพ่อก็คิดว่า ไม่น่าจะมีอะไรเป็นข้ออ้างข้อแก้และเงื่อนไขในการเข้าถึงธรรม

ชีวิตนักบวชมีค่า ยิ่งกว่าทองเท่าภูเขา

พรรษาหนึ่งผ่านไปประเดี๋ยวเดียวเท่านั้นเอง ๓ เดือน ก็หมดเวลาแล้ว เราจะเห็นว่า เวลามันหมดเร็วจังเลย เดี่ยววัน เดี่ยวคืน เดี่ยวก็หมดเวลาแล้ว

จริง ๆ แล้ว หลวงพ่อไม่อยากให้ทุกรูปลาสิกขาเลย นี่ถ้าเอาทองเท่าภูเขาแลกได้ก็จะเอาแลกคนละลูก ๆ เพราะหลวงพ่อยากให้มุ่งศึกษาวิชาธรรมกายว่า เป็นอย่างไร มีจริงแค่ไหน หลวงพ่อพูดให้ฟังอยู่เรื่อย ๆ ว่า มีจริง ดิจจริง แต่เรายังพิสูจน์ไม่ได้เลย มันต้องพิสูจน์ให้ได้ก่อน

เอหิภัสสิโก คือ ทำพิสูจน์ เจริญให้มาดูเลย

โอปนยิโก ควรน้อมเข้ามาไว้ในใจ สิ่งนี้มีอยู่ในตัว ไม่ได้อยู่นอกตัว

ความสุขที่แท้จริง

ความสุขทางธรรม หรือความสุขภายในอันเกิดจากการปฏิบัติธรรม ถ้าเทียบกับความสุขทางโลกที่เราเคยสัมผัสนั้น ทางโลกไม่น่าจะใช้คำว่า “ความสุข” เลย เพราะอารมณ์ของความสุขไม่ใช่อย่างนั้น

อารมณ์ของความสุขที่แท้จริงนั้นต้องโล่งโปร่งเบาสบาย เป็นอิสระ เป็นตัวของตัวเอง มีความเบิกบาน ชื่นบาน แล้วก็ไม่ต้องการอะไร เป็นความสุขที่มาพร้อมกับความบริสุทธิ์ ความรู้แจ้งภายใน เราจะ ได้รู้ได้เห็นเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของเรามากมาย ตอนนี้อย่างไรยังไม่รู้เรื่องอะไรเลย นอกจากเรื่องครอบครัว เรื่องทำมาหากิน เรียนรู้วิธีหาเงินมาเลี้ยงชีวิต เลี้ยงครอบครัว ได้เงินมาก็ใช้จ่ายหมดไปกับ ความสนุกสนานเพลิดเพลิน ซึ่งสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ความสุข แต่ว่าเมื่อไม่มี คำอะไรที่เหมาะสมมาใช้ พอความทุกข์ลดลงอยู่ในระดับที่พอทนได้ เลยเรียกความรู้สึกที่พอทนได้นี้ว่า “ความสุข” แต่จริง ๆ มันไม่ใช่

ความสุขที่แท้จริง เราจะรู้จักและเข้าถึงได้ก็ต่อเมื่อใจหยุดนิ่ง ถ้าใจไม่หยุดนิ่งแล้วจะไม่รู้จักคำว่า “ความสุข” เลย ต้องหยุด อย่างเดียว ใจที่แวบไปแวบมาก็มาหยุดนิ่งอยู่ภายในศูนย์กลางกาย ฐานที่ ๗ จนกระทั่งเข้าไปถึงแหล่งกำเนิดของความสุขที่แท้จริง เมื่อ เข้าถึงจุดนี้แล้วจึงจะได้รู้รสชาติว่า ความสุขแท้จริงนั้นเป็นอย่างไร

เราจะรู้ได้ว่า “ความสุข” ที่เราเข้าใจก่อนบวช กับความสุขแท้จริง ที่เกิดจากการปฏิบัติธรรมนั้นต่างกันอย่างไร เราจะรู้ได้ต่อเมื่อมีเครื่อง เปรียบเทียบ หมายความว่า เราต้องเข้าถึงจุดแห่งการหยุดนิ่ง แล้วได้ สัมผัสกับอารมณ์แห่งความสุข ได้รู้รสชาติเสียก่อน และเราต้องมา เปรียบเทียบกับอารมณ์ที่เราเคยได้เห็นของสวย ๆ ได้ยินเสียงเพราะ ๆ

ได้ดมกลิ่นหอม ๆ ได้รับประทานอาหารอร่อย ได้สัมผัสที่นุ่มนวล แล้ว มาเทียบกับความสุขที่เกิดจากใจหยุดนิ่ง

หลวงพ่อบอกว่า ผู้ที่มีบุญเกิดมาในโลกนี้ ต้องรู้จักอารมณ์สอง ประเภทนี้ ถ้าไม่รู้จัก หลวงพ่อบอกว่าเกิดมาตายฟรี ได้รู้อารมณ์เพียงแค่ ตาได้เห็นรูปงาม ๆ หูได้ยินเสียงเพราะ ๆ จมูกได้ดมกลิ่นหอม ๆ ปากได้รับประทานอาหารอร่อย ลิ้นได้รับรส กายได้รับการสัมผัส แค่นี้ใคร ๆ ก็ทำได้ทั้งนั้น แล้วเราจะรู้ได้อย่างไรว่า ความสุขที่แท้จริง เป็นอย่างไร

เพราะฉะนั้น หลังจากมหาปวารณาแล้ว จะอยู่ในเพศใดก็ตาม ให้มีจิตสำนึกลึก ๆ ว่า เราจะต้องแสวงหาความสุขที่แท้จริงให้ได้ ในขณะที่เรากำลังมีเรี่ยวแรงอยู่ ต้องหาให้เจอ เปรียบเทียบให้ได้ ถ้าไม่ได้ เกิดมาชาตินี้ตายฟรี ถึงจะเป็นมหาเศรษฐีก็รวยฟรี จะเป็น ใหญ่เป็นโต ก็เป็นใหญ่เป็นโตฟรี เพราะยังมีภารกิจตรงนี้อยู่ที่เรา ยังไม่ได้ทำ

อารมณ์ชุดสุดท้าย กาสายะ

สำหรับพระพรocha ๑ หลวงพ่อก็ยังอยากให้อยู่ไปจนกระทั่ง ถึงวันรับกฐิน ซึ่งปีนี้กำหนดเอาไว้ตรงกับวันอาทิตย์ต้นเดือนวันที่ ๓ พฤศจิกายน อย่าเพิ่งรีบลาสิกขา ก่อน เหลือเวลาอีกเพียงไม่กี่วัน

เท่านั้นเอง เราจะได้รับจุนโดยพร้อมเพรียงกัน จะเป็นความชื่นบาน ความปิติว่า เราได้ทำหน้าที่ของพระองค์อย่างครบถ้วนบริบูรณ์ แล้วหลังจากนั้นค่อยตัดสินใจ

การลาสิกขานั้นเมื่อไรก็ได้จะลาเดี่ยว ลาหมู่ หรือลาที่ไหน ลาได้ทั้งนั้น เพียงแต่พูดภาษาบาลี ถ้าแปลเป็นภาษาไทยก็ว่า ไม่อยากเป็นพระแล้ว อยากเป็นฆราวาส แค่นี้ก็ลาสิกขาได้แล้ว ไม่ยากอะไร แต่การบวชนั้นยากกว่า ไม่ใช่ไม่เห็นผ้าที่เขาขายตามร้านแล้วจะไปซื้อมาห่มได้เลยเสียเมื่อไร ต้องมีขันมีต้อน กว่าจะได้บวชนั้นยาก เมื่อบวชเข้ามาแล้วก็ต้องใช้วันเวลาให้คุ้มค่า

ชุดผ้ากาสาวพัสตร์ ชุดนี้เป็นชุดสุดท้ายในเส้นทางของสังสารวัฏ ผู้มีบุญเท่านั้นจึงจะได้ครองผ้ากาสาวพัสตร์ ทรงผมก็ทรงสุดท้ายเป็นทรงที่จัดเสร็จเรียบร้อยแล้ว ไม่มีภาระ ไม่มีเครื่องกังวล มีมิดโกน แทนหวี เป็นทรงสุดท้าย เป็นเครื่องแบบที่ทั้งมนุษย์และเทวดาเห็นแล้วยกมือกราบไหว้ ตั้งแต่คนชั้นล่าง ชั้นกลาง ถึงพระราชามหากษัตริย์เจอแล้วต้องกราบไหว้ ถ้าเปลี่ยนชุดนี้เจอใครก็ไหว้เหมือนกัน แต่ไหว้เขา

ชุดนี้เป็นชุดที่สำคัญที่สุด สวมชุดนี้แล้วไม่มีอด มีหม้อข้าวใบเดียว แม้ว่ามีไม่มาก แต่ก็ไม่มีหมด บิณฑบาตเลี้ยงสังฆารเรื่อยไป เลี้ยงได้ตลอดชาติเลย เพียงพอสำหรับผู้แสวงหาบรรลุนิพพาน เพราะฉะนั้น

ชุดนี้ชุดสำคัญ ผู้มีบุญเท่านั้นจึงได้ไปครอง ให้รักษาชุดนี้เอาไว้ให้นานที่สุดเท่าที่จะนานได้ เพื่อแสวงหาหนทางพระนิพพาน

พุทธศาสตร์ ศาสตร์ที่สำคัญที่สุด

ในฐานะที่เราเป็นชาวพุทธ ไม่ควรนับถือพระพุทธศาสนาแค่เป็นอารมณ์ประดับกายเหมือนแว่นกันแดด เหมือนเสื้อผ้า เพราะจริง ๆ แล้วพระพุทธศาสนามีความสำคัญมาก ๆ เป็นชีวิตจิตใจของเราทีเดียว

เวลาใกล้จะละโลก เรานอนอยู่บนเตียงคนป่วย ศาสตร์ทุกศาสตร์ที่เรียนมาในมหาวิทยาลัย ไม่ว่าจะเป็นวิชาเศรษฐศาสตร์ วิทยาศาสตร์ รัฐศาสตร์ จะ**ศาสตร์ชนิดไหนก็แล้วแต่ใช้บนเตียงคนป่วยไม่ได้เลย** ตอนนั้นเป็นช่วงที่กำลังจะเดินทางไปสู่อีกภพหนึ่ง มียานพาหนะคือความเจ็บป่วย ความตายเป็นยานพาหนะนำพาไปสู่ชีวิตใหม่ แต่มีอยู่ศาสตร์หนึ่งที่จำเป็นต้องใช้ในตอนนั้น คือพุทธศาสตร์ เห็นไหมว่า พระพุทธศาสนาเกี่ยวพันกับตัวเราตลอด แม้ในวาระสุดท้ายของชีวิต เราจะใช้อะไรเป็นเครื่องนำทางไปสู่ปรโลก สู่สุคติภพ ก็มีอยู่อย่างเดียวคือ คำสอนของพระพุทธเจ้า

ถ้าเกิดมาชาติหนึ่ง เราไม่มีโอกาสได้ศึกษาพระพุทธศาสนา ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญเกี่ยวข้องกับตัวเรา มั่นหน้าเสียดาย เพราะผู้ไม่รู้ก็ยอม

พิธีบรรพชา วัดพระธรรมกาย

วันเริ่มต้นหัวใจกัลยาณมิตร ๑๐๙

เดินไปสู่เส้นทางของความไม่รู้ และมักจะพลัดตกไปสู่อบาย เพราะไม่รู้ว่าจะปฏิบัติตัวอย่างไรให้ถูกต้อง ดำเนินจิตอย่างไรให้ถูกต้อง

ดังนั้น การที่เราได้รู้ว่า เราจะดำเนินชีวิตที่เหลืออยู่อย่างจำกัดนี้ต่อไปอย่างไรไม่ให้ผิดพลาด หรืออย่างน้อยที่สุดเมื่อถึงคราวจะเปลี่ยนภพภูมิก็มีภพอันวิเศษรองรับนั้นทำอย่างไร ความรู้เหล่านี้มีสอนกันอยู่ตามวัดวาอารามต่าง ๆ ทั้งสังฆมณฑล

อุบาสกในพุทธกาล

สมัยโบราณมีประเพณีที่เขายึดถือต่อกันมา คือ หลังจากพระภิกษุลาสิกขาแล้วต้องมาเป็นอุบาสกช่วยทำความสะอาดวัด ล้างชั้ววิมาน (ทำความสะอาดห้องสุขา) แล้วก็อุปัฏฐากพระ นั่งสมาธิภาวนา ตั้งใจมั่นว่า เรามีความจำเป็นจะต้องลาสิกขา จะไปทำหน้าที่ของอุบาสกให้สมบูรณ์ที่สุด เป็นอุบาสกที่โลกต้องการ ทำทั้งประโยชน์ตนและประโยชน์ผู้อื่นด้วย คือ ตั้งใจจะเดินตามเส้นทางของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี เพื่อสนับสนุนพระพุทธศาสนาสืบไป โบราณเขาปฏิบัติกันมาอย่างนี้

สำหรับพวกเราถ้ามีเวลา หลวงพ่อก็อยากจะให้รักษาระมเนียมที่ดีนี้เอาไว้สำหรับเป็นแบบแผนเป็นแนวทางปฏิบัติให้รุ่นต่อ ๆ ไป สำหรับผู้ที่จำเป็นต้องลาสิกขา

เพราะฉะนั้นขอย้ำอีกครั้งว่า ตอนนี้อย่างไรก็ตามเราควรพิจารณาว่าอยู่ ควรจะเป็นพระทั้งข้างนอกทั้งข้างใน ข้างในก็เป็นพระธรรมกาย

ข้างนอกก็เป็นพระครองผ้ากาสาวพัสตร์ เป็นพระ ๒ ชั้นอย่างนี้ จึงจะเป็นเนื่อนาบุญและเป็นอายุของพระพุทธศาสนาอย่างแท้จริง

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขออำนวยการ ขออนุภาพแห่งบุญบารมีรัศมี กำลังฤทธิ์ อำนาจสิทธิเฉียบขาดของพระพุทธเจ้าในอายตนะนิพพาน น้อมส่งไชยพระองค์ไม่ถ้วน บารมีธรรมของพระปัจเจกพุทธเจ้า และพระอรหันตเจ้าทั้งหลาย บารมีธรรมของหลวงพ่อดอกน้ำ ภาณีเจริญ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย บารมีธรรมของคุณยายอุบาสิกาจันทร์ ชนนกยูง ครูบาอาจารย์ของเรา และมหาทานบารมีที่ได้ตั้งใจทำกันในวันนี้ จงมารวมอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้เป็นดวงบุญที่มีความสว่างโพลงประดุจดวงอาทิตย์ ยามเที่ยงวัน ให้ดวงบุญนี้มีอนุภาพ ให้ลูกพระลูกเณรทุกรูป มีสุขภาพพลานามัยที่แข็งแรง อย่าเจ็บป่วยไข้ ให้เป็นฐานทัพที่จะรองรับวิชาธรรมกายได้สะดวกสบายอย่างง่ายดาย

ให้รู้แจ้ง เห็นแจ้ง แสงตลอดในวิชาธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างถูกต้องร้อยตรงไปตามความเป็นจริง ธรรมใดที่หลวงพ่อดอกน้ำ ภาณีเจริญ ได้บรรจุ ขอให้ลูกทุกรูปจงได้บรรลุธรรมที่ท่านบรรลุอย่างชัดเจนแจ่มแจ้ง อย่างง่ายดาย จะเทศนาสั่งสอนแนะนำชาวโลกทั้งหลายก็ให้เขาเข้าถึงพระธรรมกายกัน จงทุกประการเทอญ ๐